Proletari din toate ţările, uniţi-vă!
La lupta pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 98 (450 ★ miercuri 7 decemb. 1955 ★ 4 pag. 15 bani

UN MANUNCHI DE NOTE BUNE!

Zilele toamnei s-au sfîrşit, dar nu şi treburile. Ţăranii muncitori abia mai pridideşc: sfecla trebuie predată, porumbul trebuie urcat la coşare, cocenii strînşi pentru iarnă.

Şi mîna îndemînatică a gospodarului le face la timp pe toate.

Dar şi în şcoala noastră sînt destule treburi de făcut. Am încheiat un pătrar, iar acum sîntem în mijlocul celui de-al doilea.

In cinstea Congresului partidului ne-am hotărît să căpătăm numai note de 4 şi 5. Fiecare dintre noi e atent la ore, îşi ia notiţele cu grijă, iar acasă îşi face la vreme lecţiile.

N-am uitat însă nici munca obştească: Zilele trecute am strîns 2000 kg. ghindă, pe care le-am predat ocolului silvic.

Darul nostru cel mai de preţ pe care-l vom face partidului în ziua Congresului vor fi faptele noastre pionereşti şi mănunchiul de note bune.

Crina B.
cl. a VII-a
com. Ştefăneşti, reg. Suceava

VOR RASUNA CINTECELE NOASTRE

Pînă la Congres, pionierii din unitatea noastră şi-au propus să înveţe cîteva cîntece despre partid. La orele de cor repetăm cîntecele „Te slăvim, iubit partid", „Porniţi înainte, tovarăşi", „Steagul partidului" şi „Iubitului partid". Va fi frumoasă serbarea pe care o vom prezenta la căminul cultural, în ziua Congresului.

Colectivul unităţii de pionieri
comuna Dragoş-Vodă
raionul Călăraşi

PIONIERII DIN UNITATEA NOASTRA

In cinstea Congresului partidului nostru iubit, ne-am angajat să trimitem furnalelor patriei o cantitate de 5000 kg. fier vechi. Zilele trecute, pionierii din unitatea noastră au predat I.C.M.-ului 1.300 de kg. Acum continuăm să adunăm, bucăţică cu bucăţică, metalul vechi, pentru a îndeplini cu cinste angajamentul luat.

Mircea BECHEANU
preşedintele unit. 1
Slatina

Pentru traiul fericit al celor ce muncesc

Duminică 4 decembrie, dis de dimineaţă, vedeai pe stradă oameni care citeau ziarul din mers, grăbindu-se bucuroşi să împărtăşească şi celor de-acasă vestea bună, tipărită pe prima pagină: noua reducere de preţuri.

„Prin munca plină de elan şi patriotism a oamenilor muncii de la oraşe şi sate, în frunte cu clasa muncitoare — sub conducerea Partidului Muncitoresc Romîn, — primul nostru plan cincinal a fost realizat pe ansamblul producţiei industriale înainte de termen — în prima jumătate a lunii noiembrie". Aşa era scris în Hotărîrea Consiliului de Miniştri al R.P.R., dată cu privire la reducerea de preţuri. Rîndurile acestea arată limpede care e izvorul acestei noi înfăptuiri pentru ridicarea nivelului de trai al poporului muncitor: strădania unită a oamenilor muncii, care sub conducerea comuniştilor, dobîndesc noi şi însemnate succese pe marele drum al făuririi socialismului.

Reducerea de preţuri, care merge de la 5 la 25%, a intrat în vigoare în ziua de 5 decembrie şi se aplică la o serie de mărfuri de larg consum. Printre acestea se numără confecţiile din ţesături de lînă pentru bărbaţi şi femei (paltoane, pardesie, costume, rochii, etc.) mobila din lemn, bicicletele, patefoanele, maşinile de cusut, ceasornicele, aparatele de fotografiat şi altele. Servietele din piele artificială s-au ieftenit cu 15%, petrolul lampant, cărbunele (lignit) şi săpunul de rufe şi semitoaletă („Cheia") cu 14—25%, iar jucăriile din lemn şi textile cu 10%. De asemeni, de la 1 ianuarie 1956, se vor reduce cu 10% preţurile medicamentelor, al manualelor şcolare, al cărţilor ştiinţifice, politice şi literare.

Hotărîrea Consiliului de Miniştri a fost întîmpinată cu bucurie, pretutindeni în oraşele şi satele patriei. Rod al politicii înţelepte a partidului şi al victoriilor dobîndite de oamenii muncii în uzine şi pe ogoare, noua reducere de preţuri va contribui din plin la creşterea bunei stări a clasei muncitoare, a ţărănimii muncitoare şi a intelectualităţii din patria noastră. Poporul nostru e hotărît să lupte şi de-acum înainte pentru sporirea neîncetată a producţiei industriale şi agricole, luptă care stă la temelia viitorului fericit al patriei, a îmbunătăţirii nivelului de trai material şi cultural al celor ce muncesc.

LA LECŢIA DE CITIRE

★

Nu-i lucru uşor să mînuieşti literele decupate în aşa fel încît să nu greşeşti. Dar Adriana nu dă îndărăt. Nu credeţi? Priviţi-o în fotografie...

★

Intr-un sat de munte

Vecinii cei mai apropiaţi ai comunei Pojorîta sînt culmile semeţe ale masivului Rodna.

In inima acestui sat de munte se înalţă clădirea albă a Şcolii de 7 ani.

Casele sătenilor se află una lîngă alta de-a lungul liniei ferate, şi din ce în ce mai rare sus, pe costişe. Intr-una din căsuţele acestea cocoţate pe munte, locuieşte pionierul Bogdan Berenţan. Inserarea de astăzi l-a găsit stînd în faţa ferestrei, cu aerul unui om care se frămîntă să afle ceva. Cînd şi cînd, îl auzi murmurînd tot felul de cuvinte... Bogdan face versuri. Pentru rime îi vin în minte multe cuvinte, dar el se străduie să le găsească pe cele mai frumoase, pe cele mai potrivite.

A doua zi de dimineaţă, Bogdan a venit la şcoală într-un suflet. Era nerăbdător să înceapă ora de limba romînă. De aceeaşi nerăbdare erau cuprinşi şi alţi copii din clasă. In sfîrşit, a început şi ora de literatură.

— Să vedem acum care dintre voi a încercat să scrie versuri, a întrebat tovarăşa profesoară, încurajîndu-i pe copii cu un zîmbet pe care ei îl cunoşteau atît de bine. In primul moment n-a răspuns nimeni. Apoi, sfielnice, cîteva mîini s-au ridicat.

— Hai, Bogdane, să te-auzim mai întîi pe tine.

Roşu la faţă, Bogdan Berenţan a început să citească poezia. Nu era la prima lui încercare. Dar acum, după ce învăţase regulile versificaţiei, a putut compune poezia mult mai uşor. Pastelul lui Bogdan avea ca temă primăvara. Şi cu toate că unele versuri mai şchiopătau de vreun picior, poezia avea imagini artistic redate. Celor dintr-a VI-a le plac mult orele de literatură. Mulţi dintre copii se simt chiar atraşi de meşteşugul artistic al scrisului.

★

— Ionică dragă, ascultă-mă şi pe mine o dată, nu te du azi la şcoală. Dis de dimineaţă, am văzut cum se plimba porcul cu paiu-n gură. Să vezi de nu s-o strica rău vremea!

— Lasă, bunico, ştiu eu mai bine ca mata! Avem doar staţiune meteorologică la şcoală. De acolo, noi aflăm precis cum are să fie vremea...

Da, într-adevăr, de 3 ani funcţionează la şcoala din Pojorîta o staţiune meteorologică. Zilnic, cele trei echipe, ale meteorologilor clasei a VI-a (echipa de dimineaţă, cea de după amiază şi cea de seară), urmăresc, cu cea mai mare atenţie oscilaţiile aparatelor care înregistrează schimbările atmosferice. După ce au învăţat la fizică cum se înregistrează aceste schimbări, aşa cum prevede tradiţia şcolii, au preluat de la elevii clasei a VII-a aparatele staţiunii. Cu toţii au îndrăgit această îndeletnicire ştiinţifică. De altfel, în şcoala din Pojorîta, învăţătura este strîns legată de practică. La ştiinţele naturii sau la fizică şi chimie, şi chiar la geografie, copiii s-au obişnuit să facă experienţe, să urmărească în realitate fenomenele respective.

Ei, dar fiindcă în şcoală, mai există şi codaşi la învăţătură, unitatea s-a hotărît să intervină, ca să schimbe această situaţie.

Incăperea este astăzi înţesată de pionieri din toate clasele. Acum, în ajunul marelui eveniment, Congresul al II-lea al partidului, pionierii răspund toţi cu mai multă însufleţire la chemările organizaţiei lor. Toţi doresc să înveţe mai bine, să-şi îndrepte notele proaste. Tocmai de aceea astăzi, toate detaşamentele participă la adunarea tematică „Invaţă să înveţi".

„Nu toţi copiii învaţă la fel, povesteşte instructoarea superioară a unităţii. Ii vezi pe unii că stau cu cîte un manual în faţă o oră, două şi tot mai citesc. Sigur că gîndurile lor zboară aiurea. Altfel nu se poate să stai atîta amar de vreme să înveţi la o singură materie. Alţii stau mai întîi şi chibzuiesc cu grijă un plan de învăţătură, şi apoi, cu rost, încep să citească şi să-şi scrie lecţiile..."

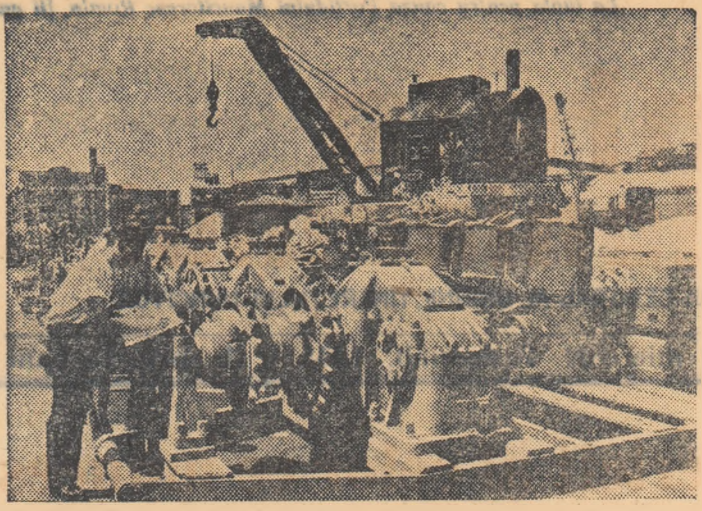
Cu exemple concrete la ambele cazuri, instructoarea a reuşit să le arate pionierilor care sînt metodele cele mai bune de învăţătură.

Această adunare a fost prevăzută în planul de activitate al unităţii de pionieri din Pojorîta, aşa după cum mai sînt trecute şi alte adunări tematice în sprijinul învăţăturii.

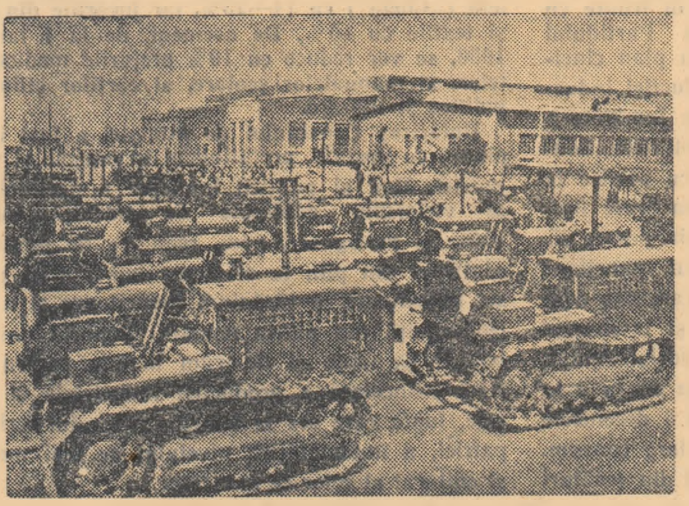
Pînă la sfîrşitul anului şcolar ne vom mai întîlni, desigur, cu pionierii din Pojorîta şi vom afla care sînt rezultatele obţinute de ei la învăţătură. In orice caz, însă, după felul cum au pornit-o încă de la începutul anului, nu se poate ca rezultatele lor să nu fie dintre cele mai bune.

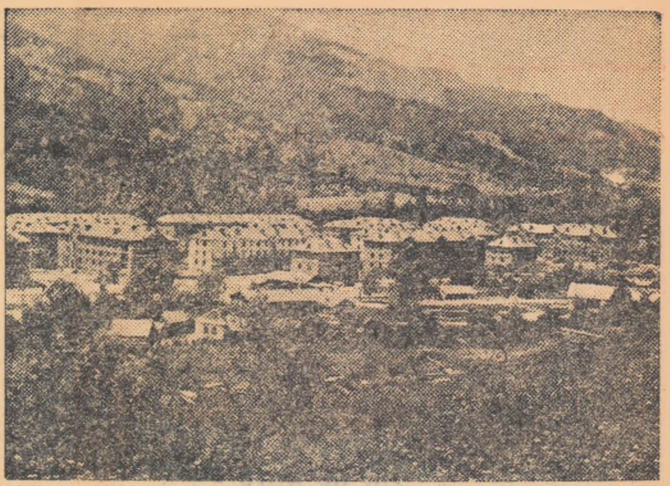
Mia IONESCU

5 ÎN ANII CINCINALULUI

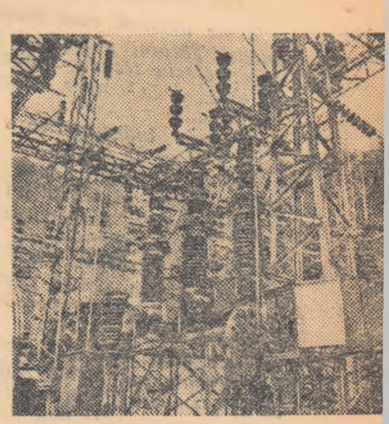

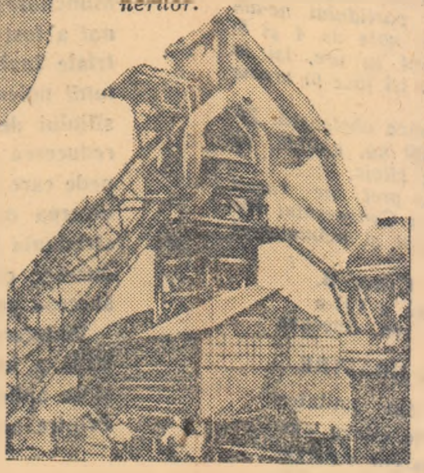
In anii puterii populare, uzinele „1 Mai" din Ploeşti au ajuns să producă utilaj petrolifer nu numai pentru nevoile ţării, dar şi pentru export

Uricani era înainte un sat necăjit din Valea Jiului, cu cocioabe scunde şi întunecoase. Azi, prin grija partidului, el s-a transformat într-un orăşel înfloritor, un orăşel al minerilor.

Poporul nostru se mîndreşte cu uzinele de tractoare din Oraşul Stalin. Ele produc de 10 ori mai multe tractoare decît în 1948. (stînga).

Furnalul nr. 6, construit la Hunedoara, în anii primului nostru plan cincinal. (dreapta).

După vestea că în cinstea C gresului partidului va intra funcţiune termocentrala de la roşeni, iată o altă veste : în curi va intra în funcţiune hidrocentr Sadu 5.

UN ORĂŞEL de basm

La Moscova, vraja te poate cuprinde nu numai seara, urmărind un spectacol, ci şi ziua, privind pur şi simplu ceea ce e aevea în jurul tău. Iată, de pildă, Expoziţia Agricolă Unională. Ce să admiri mai întîi? Poate exteriorul pavilioanelor, care toate sînt coborîte parcă din minunatele basme ruse; sau jocurile de apă ale fîntînii care poartă numele basmului lui Bajov „Floarea de piatră", sau belşugul de grîu; sau pavilioanele în care se află puzderie de animale de rasă, de la vaci roşcate la porci atît de graşi, încît nu se pot ţine pe picioare, de la iepurii cu lîna fină ca mătasea, la veveriţele jucăuşe. Ai vrea să vizitezi totul, dintr-o dată, şi nu ştii cu ce să începi: în jur, expoziţia se anunţă mare, de necuprins. „In adevăr — ne spune cineva rîzînd — dacă ai sta pe fiecare m.p. al expoziţiei, fie chiar şi un singur minut, atunci, ca s-o vizitezi în întregime, ţi-ar trebui un an încheiat!".

Mergem pe aleea principală, privim pavilioanele şi intrăm din cînd în cînd în cîte unul. Alături de noi, mulţime de oameni; colhoznici din cele mai diferite regiuni ale Uniunii Sovietice, numeroşi oaspeţi străini. Aici, în zilele de sărbătoare, numărul vizitatorilor atinge uneori 250.000

Vizitatorii au la dispoziţie un teatru de vară de 8.000 de locuri. Iarna, cînd Expoziţia e închisă, se organizează aici un imens patinoar. Ce fericire trebuie să fie să poţi zbura pe ghiaţă, printre palatele albe, ca de basm! Dar deocamdată e vară, şi pavilioanele, din care răzbate miros de grîu copt şi de mere date în pîrg, ne îmbie să le vizităm. Unul cîte unul, ele îşi dezvăluie bogăţiile. Iată în pavilionul Federaţiei Ruse grîne, legume şi fructe de mărimi cu totul deosebite, iată în pavilionul Uzbekistanului pielicele splendid încreţite ale oilor de karachiul sau pepeni verzi cîntărind pînă la 20 de kg. Iată în pavilionul Georgiei portocale şi mandarine care au adunat parcă tot soarele în ele şi iată în pavilionul Carelo-Finlandez meşteşugite sculpturi în lemn, de o fineţe care aminteşte spuma mării. In pavilionul Armeniei, împodobit cu motive naţionale, mi se arată deodată, sub o vitrină de sticlă, un microscop. Pe lama microscopului, un bob de orez, şi alături, o jumătate de sămînţă de măr.

— Priviţi, priviţi! ne îndeamnă zîmbind o fată cu ochii negri ca murele, cu dinţii albi, strălucitori ca un şirag de perle, cu coadele groase împletite, ajungîndu-i pînă la brîu.

Privesc prin microscop şi... minune. Bobul de orez a prins dimensiuni uriaşe şi iată săpate pe el patru capete: capetele lui Marx, Engels, Lenin şi Stalin. Dedesubt, cuvinte scumpe: „Inainte, spre victoria comunismului!". Nu mi-am revenit încă din uimire şi privesc jumătatea de sămînţă de măr. Pe ea e săpat cu măiestrie portretul lui Miciurin. Ridic ochii şi privesc din nou: un bob de orez ca miliarde de alte boabe, o jumătate de sămînţă de măr pe lîngă care poţi trece oricînd fără să observi. Şi totuşi, pe asemenea dimensiuni, mîini meştere, de aur, au executat opere de artă! Am văzut apoi mai departe, în pavilionul regiunilor de lîngă Volga, un şal de dimensiuni destul de mari, a cărui frumuseţe îţi ia ochii. El a fost ţesut în întregime de mîini harnice de fată, din fire de lînă de capră. Expus aici, şalul a fost bine întins la unul din capete şi apoi strîns din ce în ce mai mult spre mijloc, pînă ce a ajuns să poată trece printr-un simplu inel, ca acelea care se poartă pe degete. La ieşirea din inel, şalul îşi desfăşoară din nou splendoarea horbotei sale...

Uimitor este ceea ce pot face mîinile unui popor harnic şi talentat. Ele pot obţine grîul şi porumbul care minunează prin dimensiunile lor, ele pot culege strugurii al căror gust de nedescris aromeşte cerul gurii, ele pot ţese dantele pe care ţi-e frică parcă să le atingi, ca nu cumva să se spulbere, ele pot construi minunatele maşini agricole ce se văd aici în pavilionul mecanizării, ele pot creşte animale de rasă, ele pot înălţa, aici, la marginea marelui oraş, un orăşel de basm, palate cum nu se poate mai potrivite să adăpostească rodul muncii înflăcărate a omului sovietic. Nu se poate să nu te gîndeşti la acestea cînd, din imensa poartă, mai priveşti o dată înapoi, spre minunăţiile Expoziţiei de care te desparţi cu greu...

Radu TIULESCU

Interviul nostru:

In port, la Constanţa

A început o nouă zi. Intregul port are aspectul unei uzine uriaşe, moderne, în care se desfăşoară o mare parte a activităţii pentru înfăptuirea schimburilor comerciale pe care le avem cu 60 de ţări din lume. Aceste schimburi, cu ţări atît de deosebite, grăiesc despre politica de pace a ţării noastre, despre dezvoltarea industriei şi economiei de la noi.

Pentru a cunoaşte mai bine munca de aici, ne-am dus la tovarăşul A. Teodorescu, directorul adjunct al „Navrom" D.R.N.M.-Constanţa. L-am găsit în birou, aplecat peste o hartă. Funcţionarii îi aduc necontenit radiograme transmise din toată lumea.

Incepem discuţia despre drumurile vaselor romîneşti. O discuţie geografică, care nu se poate desfăşura fără hartă

— Pe unde călătoresc vasele noastre?

— Să le luăm la rînd... „Constanţa" este în drum spre Port-Said; „Engels" descarcă mărfuri la Plymouth (Anglia) şi o să ne aducă laminate încărcate la Anvers; „Berezina" e în drum spre Barleta (Italia) unde o să lase cărbune; „Mangalia" a plecat la Alexandria cu cherestea şi ne aduce bumbac, iar „Sulina", spre Cabana, Plitra, Stiris, după smochine şi măsline... Sînt cîteva date doar, din care însă poţi să-ţi dai seama cît de largi sînt schimburile noastre comerciale.

Privim pe geam vasele ancorate, cu pavilioane multicolore.

—Cam cîte vase străine vin la noi într-o zi?

— Depinde. Intre 5 şi 10.

— Azi ce oaspeţi avem şi de unde?

— Vasul acela uriaş, alb, „Star of Luxor", este egiptean. Incarcă ciment. Acesta din faţa „Gării maritime" e polonezul „Nowa Hutta"; a adus 756 tone de tablă cositorită din Franţa. Vasul cehoslovac „Lidice" a adus orez din R. P. Chineză şi încarcă mărfuri tot pentru China... Şi aşa ne înşiruie misiunile tuturor vaselor din U.R.S.S., Grecia, Turcia, Egipt, Italia, etc.

— După călătorii aşa de lungi, prin lume, vă propun, tovarăşe director, să ne întoarcem la Constanţa. Ştim şi de altfel ne-au spus şi marinarii că portul nostru s-a schimbat foarte mult în ultimii ani. Care sînt aceste schimbări?

— Ce s-a făcut? Pot să vă răspund cu un singur cuvînt: Portul. Da, portul Constanţa.

— Adică...

— Adică silozul, cu proporţii rar întîlnite, mecanizarea lucrărilor, drumuri, magazii, linii ferate... într-un cuvînt, portul aşa cum arată acum.

Al. MIHU

Așa se naște PRIETENIA

(Din întîmplările petrecute în clasa a V a B de la Școala pedagogică germană nr. 2 din Timișoara)

La începutul anului trecut, clasa noastră era socotită pe bună dreptate „spaima școlii". Aici se adunaseră parcă toate obiceiurile rele: suflatul, copiatul, indisciplina. Nu exista un colectiv unit. Ce-i drept prietenii erau. Cîte două-trei pioniere „prietene" veneu și plecau împreună, de la școală, iar în pauze discutau despre celelalte eleve din clasă.

Așa stăteau lucrurile în clasa a V-a. Dar, cu vremea, s-a schimbat și clasa noastră. Ușa ei s-a-nchis în fața suflatului, copiatului și indisciplinei. Acum e socotită o clasă bună, în care toate elevele sînt prietene. Dar despre prietenia noastră vă vor povesti chiar pionierele.

Colectivul de conducere
al detasamentului

Prietenia noastră s-a născut prin muncă

Pînă atunci, cu Gerti eram doar colege.

Intr-o zi, detașamentul mi-a încredințat o sarcină: să mă duc acasă la Gerti și să aducem perdelele pentru clasa noastră.

Am găsit-o alături de mama ei, lîngă mașina de cusut. Ședea pe un scăunel și tivea o bucată albă de tifon. Nici n-am apucat să închid ușa, că în spatele meu a apărut o fetiță.

— Vii să ne jucăm? o întrebă noua venită pe Gerti.

— Azi nu ne jucăm! — îi răspunse Gerti, serioasă. Trebuie s-o ajut pe mama să termine perdelele.

M-am așezat lîngă ea și priveam cu cîtă pricepere mînuiește acul.

— Vrei să coși și tu? mă întrebă deodată, ghicindu-mi parcă dorința.

— Vreau... dar nu știu ca tine...

— Iți arăt eu! Uite!

Și a început să-mi explice cum se îndoaie pînza de două ori și cum se ține întins, ca să nu iasă tivul strîmb.

A mers greu la început. Ba se încurca ața, ba mă înțepam la deget de-mi țîșnea sîngele. Pînă la urmă am reușit să termin singură o perdea. Eram tare mulțumită.

A doua zi, după masă, am făcut curățenie în clasă. Ne-am împărțit în grupe. Unele spălau geamurile, altele vopseau cutiuța pentru cretă și lada pentru gunoi. Eu cu Gerti am pus perdelele la geam.

— Perdeaua asta a cusut-o Rozemarie, zise deodată Gerti.

Am rămas mirată auzind-o. Doar ea a tivit mai multe perdele decît mine! De asta însă n-a pomenit nimic. Atunci mi-am dat seama de ce o iubesc toate fetele din clasă pe Gerti: că-i o pionieră modestă. M-am hotărît să mă împrietenesc cu ea.

Fink ROZEMARIE

Notă: Astfel s-au născut și alte prietenii în clasa noastră, căci pionierelor le place munca. Nu degeaba a ieșit clasa noastră a treia pe școală la strînsul fierului vechi.

Oaspeți nepoftiți

Un timp, în clasa noastră au locuit doi oaspeți nepoftiți: copiatul și suflatul. Suflatul, bun de gură, s-a împrietenit cu Franciska Leth, iar copiatul cu Lotter Adelheid.

La o oră de limba romînă, tovarășa profesoară ne-a spus să dăm cîte un exemplu de substantiv, arătîndu-i și genul. A venit rîndul Domidei Malva.

— Vaca! zise ea. Vaca este un substantiv de gen... de gen...

— Masculin! îi șopti Franciska.

— De gen masculin, repetă Malva.

Au primit amîndouă cîte un doi.

La fel a pățit și Lotter. Avea obiceiul să vină la școală cu temele nefăcute și ne ruga să-i dăm caietul să copieze. „Am fost bolnavă" sau „M-a trimis mama în piață" ne spunea ea.

Intr-o zi, înainte de a veni Lotter la școală, am avut o discuție în clasă.

— Ieri, Lotter a primit un 2 la limba rusă, zise președinta detașamentului. Cine i-a dat caietul să copieze?

— Eu! răspunseră mai multe fete din clasă.

— Adică nu! Eu i-am dat la romînă. Eu la...

— Vedeți! De asta nu-și face ea lecțiile, că se bizuie pe voi!

Chiar atunci a venit Lotter. Nici nu-și puse ghiozdanul în bancă, și o și întrebă pe Boroș:

Ți-ai făcut exercițiile la matematică?

— Da! Mi le-am făcut!

— Vrei să-mi dai și mie caietul tău? Ieri m-a durut capul și n-am putut să le fac.

— Nu ți-l dau! răspunse Boroș. Să-ți faci singură temele acasă.

La fel au spus și celelalte fete.

— Ce prietene mai sînteți și voi! zise Lotter supărată.

Dar noi am lăsat-o să spună ce vrea. A primit și ea un 2 la matematică, dar în ziua următoare a venit cu temele scrise la școală.

Așa am reușit să alungăm oaspeții nepoftiți din clasa noastră.

Erika HABEREHRN

„Drăcușorul" clasei

— Ce scrii acolo pe caiet? Iar nu ești atentă la lecții? — o mustra adeseori tovarășa profesoară pe Franciska.

Dar peste cîteva clipe, Franciska ne arăta caietul pe care era desenat cu dibăcie un măgăruș, și noi toate izbucneam în rîs.

Așa se întîmpla mereu: Franciska găsea întotdeauna ceva cu care să ne distreze, și noi o îndrăgeam mult pentru veselia ei.

A trecut primul pătrar. Franciska avea la patru materii note 2. Văzînd acest lucru, situația ei a început să ne îngrijoreze. Dar Franciska continua să deseneze măgăruși pe caiet și să fie veselă.

Intr-o zi, după ore, ne-am strîns în clasă să ne sfătuim. Franciska plecase acasă.

— Fetelor! Ați auzit ce-a spus tovarășa dirigintă? Franciska are patru note 2, ne zise președinta detașamentului. Eu cred că de notele ei slabe sîntem și noi vinovate.

— Dar de ce mă rog? sări cu gura Christl.

— Pentru că găsim ceva de rîs în tot ce face și prin asta o încurajăm să nu fie atentă la explicarea lecției.

— Să nu-i mai dăm nici o atenție cînd face ceva de rîs în timpul orelor, propuse Edit.

— Da de ce? Mie îmi place să fiu totdeauna veselă! Mai bine să-i explicăm și ei după ore.

— Ba nu! ne-am împotrivit noi.

După mai multe discuții, am hotărît să nu mai rîdem de năzbîtiile pe care le face.

Cîteva zile a mai desenat Franciska măgăruși pe caiet, dar văzînd că n-o bagă nimeni în seamă, s-a lăsat păgubașă.

Intr-o adunare de detașament am hotărît s-o ajutăm să-și recupereze lecțiile pe care nu le învățase în primul pătrar.

La sfîrșitul anului, Franciska a intrat în examene și le-a luat cu bine.

E veselia și „drăcușorul" clasei și acum, dar în orele de curs e întotdeauna serioasă.

Helga HOFF

O cotitură mare

Cînd îmi aduc aminte de clasa a V-a de la începutul anului trecut, nici nu-mi vine să-mi cred ochilor. Banca indisciplinaților, mereu ocupată pe-atunci, acum stă părăsită în fundul clasei. In ore nu se mai aud șoapte, iar așa numita „oglindă a clasei" de pe perete s-a ușurat de multele note 2. Cîteodată îmi vine să cred că nu mai sînt aceleași fete! O privesc pe micuța Lay, care stă tot în prima bancă, iar atunci cînd o preocupă ceva, își răsucește pe degete codița subțire. Pe Edit, care stă în bancă cu ea și e o sportivă bună. O văd și pe Boroș, care răspunde întotdeauna bine la lecții. Sînt ele, da! Fetele din anul trecut! Dar clasa lor dezbinată, indisciplinată atunci, a făcut o cotitură mare. S-a născut aici un colectiv puternic și o prietenie adevărată. Cu ajutorul acestora a reușit Ballner Hedvig, care avea 7 note 2 la sfîrșitul celui de al doilea pătrar, să ajungă în clasa a VI-a. Cu ajutorul acestora au reușit fetele să alunge indisciplina, notele slabe din clasă. Și le vor mai ajuta să facă multe lucruri frumoase și de acum înainte.

Monica GALLASCH
diriginta clasei

Din cele aflate mai sus s-ar părea că în clasa noastră s-au rezolvat toate lucrurile. Dar nu e așa. Uneori se mai ivesc cazuri de indisciplină, sau în catalog reușește să se mai strecoare cîte o notă 2. Insă acum ne este mult mai ușor să înlăturăm aceste lipsuri. Avem un colectiv puternic, legat printr-o adevărată prietenie.

Colectivul de conducere
al detasamentului.

La microscop

Pionierele Jolvinski Rodica și Poplavski Maria din clasa V-a B de la Școala de 7 ani 124 din Capitală, nu se mulțumesc numai cu cunoștințele despre plante însușite la cursuri. In timpul lor liber, ele continuă să-și îmbogățească cunoștințele prin cercetări personale. Iată-le studiind la microscop structura frunzei.

Jocuri de cameră

Foarte curînd, zăpada va acoperi pămîntul cu un strat alb și pufos. Atunci vă veți juca cu săniuța, cu patinele sau cu schiurile.

Ce să facem însă cînd afară e vreme nepotrivită pentru joc? Inseamnă ca cei ce se adună la camera pionierilor sau acasă la unul din voi, după lecții, să se plictisească?

Nici gînd. Jocurile de cameră vă ajută să vă petreceți timpul cît se poate de plăcut...

De aceea publicăm cîteva din aceste jocuri, ca să le învățați și voi.

Licitația

Cel care conduce jocul spune numele unui scriitor. Imediat, unul dintre jucători trebuie să numească o operă a scriitorului respectiv. După aceea, cel care conduce jocul numără rar: unu, doi, iar înainte de a spune trei, alt jucător trebuie să mai numească o operă. Jocul continuă astfel, pînă cînd nimeni nu mai poate numi nici o lucrare. Cel care a indicat ultimul una din operele scriitorului respectiv devine conducătorul jocului.

Nu se poate numi de două ori aceeași lucrare.

Jocul „Licitația" poate fi și geografic. In acest caz se pot spune nume de mări, insule sau de munți.

Observatorii

Pionierii aruncă pe rînd o privire scurtă, numai de 30 secunde, asupra unei porțiuni de teren sau de cameră, indicată de instructor, apoi se întorc în fugă și notează cît se poate de amănunțit tot ce au văzut. Cel care face descrierea cea mai amănunțită și mai precisă a celor văzute, iese învingător.

(Din „Cartea instructorului de pionieri")

Acolo totul grăiește despre
LUPTA REVOLUȚIONARĂ

Pionierii privesc cu luare aminte vechea mașină cu care în vremurile negre ale ilegalității, comuniștii tipăreau manifeste revoluționare.

Parcă nu mai sînt cei care acum un sfert de oră alergau și se jucau veseli în curtea școlii... Tăcuți, pionierii din detașamentul clasei a șaptea de la Școala medie de băieți nr. 11-București ascultă explicațiile ghidului și cercetează cu atenție documentele și tablourile expuse în încăperile Muzeului de istorie a partidului.

Pe un tabel stă scrisă cifra 800.000 Gherman Florin se dumirește ce înseamnă aceasta. Este vorba de cele optsute de mii de vieți omenești care s-au pierdut în timpul primului război imperialist. După acest război, boala și mizeria cuprinseseră în ghiare patria noastră. Poporul era crunt exploatat. In afară de exploatarea regimului burghezo-moșieresc, poporul îndura și exploatarea capitaliștilor străini.

Pe un perete se află buletinele de deces ale muncitorilor Nicolae Bora și Ion Tomescu, morți prin împușcare. Nicolae Bora și Ion Tomescu au cerut pîine, au cerut un salariu omenesc. Li s-a răspuns cu gloanțe.

Florin Gherman și tovarășii lui au înțeles pentru ce și-au dat viața atîți comuniști. Și tatăl lui Florin este muncitor, dar în casa lui este astăzi bucurie și belșug. Inseamnă că nu în zadar se luptară comuniștii.

Călinescu Emanoil a întîrziat lîngă vitrina în care sînt expuse cîteva obiecte care au aparținut Olgăi Bancic. O casetă, un fileu cu care-și ținea părul. Obiectele din vitrină îi redeșteaptă în memorie imaginea luptătoarei pe care o cunoaște dintr-o fotografie. Un chip tînăr ce parcă zîmbește, ochii calzi dar hotărîți...

Au ajuns în fața celulei în care a stat închis tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej la Doftana. O lampă cu feștilă mică luminează plăpînd un pumn de încăpere întunecată. Un pat de fier îngust, niște haine vărgate, reci și putrede. Această întunecată mărturie a trezit și mai puternic în inimile băieților ura împotriva nedreptății.

Deși aveau toate mijloacele la îndemînă împotriva comuniștilor, copoii siguranței erau neputincioși în fața miilor de manifeste ce se iveau pretutindeni, chemînd poporul la luptă împotriva celor care ne subjugau țara. Comuniștii aveau tipografii ilegale unde se tipăreau reviste și ziare antifasciste. La muzeu se află una din tiparnițele cu care se scoteau manifestele.

Pionierii detașamentului clasei a VII-a C. au plecat de la muzeu hotărîți să cunoască și alte fapte și locuri care grăiesc despre luptele din trecut ale comuniștilor.

O temă grea

Amurg timpuriu de iarnă. Lumina după amiezii s-a împiclit. S-a întunecat și în odaie. Bucăți din ce în ce mai dese de întuneric se prind în pervazul ferestrei. Doar jarul din vatră dă un rotogol de văpaie moale, roșietică, ce cuprinde lavița pe care, cu genunchii la gură, stau doi băieți. Pe masă stau deschise caietele de compunere. In susul paginii, un cuvînt pe care penița l-a mîzgălit rotund și gros: „TEMĂ", iar dedesubt: „Povestiți o faptă deosebită din această iarnă".

Dar tocurile zac de-a latul foii, ca niște arme părăsite. Cei doi oftează. Ciugulesc cîte o boabă din oala cu porumbul îndulcit, și iar oftează.

— Faptă deosebită.. deosebită...

— Grea temă...

— De-o-se-bi-tă... asta înseamnă ceva deosebit, nu-i așa? Ceva adică, mă rog, cu totul altfel, din cale afară...

— Mda. Grea temă.

— Hai s-o luăm așa: ce faci tu într-o zi? Eu întreb și tu răspunzi. Bine? Ce faci tu dimineața?

— Mă scol...

— E ceva deosebit?

— Nu e...

— Și pe urmă?

— Mă spăl!

Cel ce întreabă plescăie din buze nemulțumit.

— Mai departe...

— Ies în bătătură...

— Ei și? E ceva deosebit?

— Adăp boii...

— Nu e nimic deosebit... și eu adăp vitele noastre...

— Atunci... ce scriem?

— Eu m-am gîndit la ceva, dar s-a întîmplat ast'vară, la scăldat.

— Ehei, vara e ușor. Iarna să te văd. Ce poți face iarna? Să intri cu sania într-un prun? Să prinzi un pițigoi? Să cazi pe gheață?

Celălalt sări ca ars la cuvîntul... gheață.

— Stai! Am găsit! Dacă se rupe gheața, nu cazi sub... gheață? Nu te-neci?

— Dacă te-neci, nu mai scrii tema..

— Dar dacă se rupe cu alții? Cu un copil, bunăoară. Nu sari? Nu-l scoți?

— Ai scos tu vreunul?

— Ce? Crezi că mi-ar fi frică? Eu pe asta o scriu. Nu-i o faptă deosebită?

— O fi... dar iarna asta nici n-a înghețat gîrla!

Băieții ciugulesc în tăcere, porumb fiert și oftează.

— Ceva deosebit... ceva deosebit, mormăie primul, privind cărbunii aprinși...

Apoi se înseninează deodată:

— Știi? Eu am văzut un lup!

— Da' el te-a văzut pe tine?

— Ba bine că nu... să vezi cum a fost... Dacă nici asta nu-i faptă deosebită, mă las păgubaș.

Eram pe dealul Poieniței... La început am crezut că-i cîinele nostru, Burcuș... Se ținea scai de mine. Mă opream eu, se oprea și el. Plecam eu, se urnea și el. Dintr-o dată, cum eram cu spatele spre dihanie, aud un urlet de mi-a înghețat sîngele în vine... Mă uit peste umăr: un lup! Venea în salturi prin omăt, hop, hop, drept spre mine. Ce să fac? Mă uit în jur: nici țipenie de om... nici un copac în care să sar... Doar niște tufe de porumbele, și așa, la vreo 5 pași, un butoi rămas pe cîmp de la căldarea de țuică. Dintr-o săritură, țuști în butoi. In aceeași clipă, fiara și-a clănțănit colții, mușcînd în aer... Cînd mi-a venit inima la loc, am prins să mă chiorăsc prin crăpăturile poloboculul. Fiara îmi dădea tîrcoale, scheuna și zgîria cu ghearele doagele. Ba începuse să-și vîre și botul pe cepul butoiului... Uite așa avea niște colți. Am stat așa vreo... două ceasuri. Se-nserase aproape, dar lupul nu pleca... Deodată, țin-te bine, bag de seamă că fiara își vîrîse coada pe o borță... Atunci, hat, îi apuc coada cu amîndouă mîinile și-o fac nod... o dată... de două ori...

— De trei ori...

— De unde știi?

— Păi asta e o poveste de-a lui Moș Pandele. Ne-a spus-o la despuiat porumbul... O știe tot satul...

— Păcat... Era o faptă deosebită. Ar fi murit băieții de necaz...

— Ți-am spus eu că iarna nu sînt fapte deosebite...

— Ui! Grea temă.

Boabele fierte de porumb s-au împuținat. Oftaturile au sporit...

— O faptă deosebită, de-o-se-bi-tă...

— Am găsit! Intîmplarea cu porcul. A! N-o știi? Păi să ți-o spun... Să vezi tu faptă deosebită.. Ascultă... Eram la nea Mitruț. Tocmai înjunghiase porcul, o mangaliță cît un bivol. Pune nea Mitruț paie și-i dă foc, s-o pîrlească. Și să vezi, drăcie! Deodată se scoală scroafa cu paiele aprinse în cap și-o ia la roată prin ogradă, guițînd. Eu atunci.., Atunci...

— Ei?

— Atunci sar în spinarea scroafei, o apuc de urechi...

— Așa arzînd?

— Așa arzînd... și-o călăresc... dii, dii... pîn-la gîrlă. Intru cu ea în apă și...

— Și?

— Asta a fost... ce? Nu-i o faptă deosebită?

— O fi... numai că nea Mitruț nu pîrlește porcii niciodată. Ii opărește, și din păr face perii. Intîmplarea se vede cît de colo c-ai scornit-o.

— Așa e... Grea temă...

— Nu ți-am spus eu? Ce poți face iarna? A, dac-am fi la polul nord, înțeleg... Să te întîlnești în fiecare zi cu 2-3 urși albi, să pui mîna pe o balenă, să treci cu sania trasă de cîini peste ghețuri care trosnesc...

— Să rătăcești în noaptea polară, prin furtuni de zăpadă... atacat de lupi... să tragi cu pușca...

— Prrr... prrr... pac... pac... prrr...

— Să isprăvești gloanțele și să te lupți cu cuțitul...

— Cu dinții, cu unghiile și pe urmă să ajungi la țintă. Vezi, asta faptă deosebită.

— Dar aici? Gîrla nu îngheață... lupii nu se arată...

— Și noi... ce scriem?

— Grea tema...

Jarul mocnește în cenușă și în odaia caldă s-a lăsat de mult întunericul.

Doar pe foile albe se mai zăresc tocurile ca niște arme părăsite.

— Știi ce? începe cel de lîngă vatră. Hai să ne uităm în planul detașamentului...

— Hai...

Aprind becul și încep să răsfoiască foile caietului...

— Vom strînge 1000 kg. de cenușă...

— Eu am și strîns vreo sută.

— Și ce e deosebit într-asta? Am strîns și eu... Mai departe...

— Vom proteja de iepuri și de alte rozătoare 50 de puieți...

— Am învelit 80... poate o sută.

— Și ce? E o faptă deosebită? Au ajutat toți băieții... Citește...

— Vom sparge ghețușurile de pe ulița satului, să nu alunece oamenii și vitele...

— Treci mai departe...

— Vom ajuta la facerea gardurilor pentru păstrarea zăpezii pe cîmp... Vom curăța de licheni prunii din livada școlii...

— Am stricat ghețușurile, am făcut și garduri, am curățat și prunii... ei și? Sînt astea fapte deosebite?

— Și ce, nu sînt? Ai vrea să-și rupă oamenii picioarele? Să se usuce prunii?

— Nu... dar vezi, astea le facem în fiecare iarnă...

— Adevărat... Grea temă!

Băieții tac. Ciugulesc ultimele boabe de porumb fiert... Ceasul din perete ticăie mărunt... Din uliță, difuzorul răspîndește un cîntec vesel...

— S-o fi făcut 7! — Au dat drumu' la stație. Tii, ce trece vremea...

— Și noi n-am scris nimic.

O voce limpede, dar depărtată, pătrunde pînă la cei doi:

— Aici stația locală de radioficare... Fapte pionierești deosebite... Detașamentul nr. 3, condus de pionierul Aurel Ardean, a predat centrului de colectare a cenușei 1000 kg. cenușă, ce va servi la îngrășămînt... Grupa pionierului Iancu Păcuraru a curățat 100 de pomi fructiferi din livada școlii... Pentru luna ianuarie, pionierii se pregătesc să așeze pe tarlale peste 80 de metri garduri de nuiele pentru reținerea zăpezii pe cîmp... In acțiunea obștească de protejare a puieților...

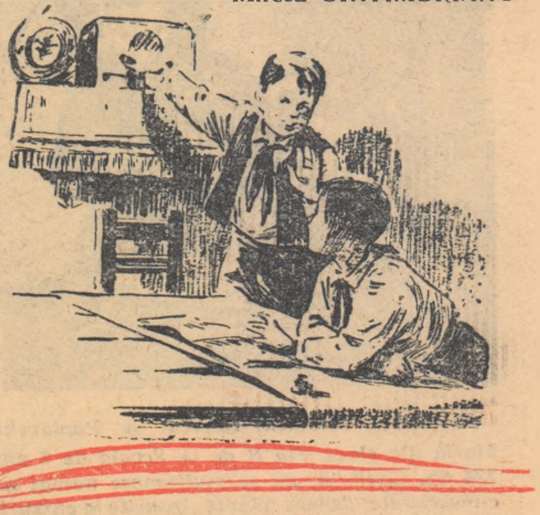
Peste o oră, mama i-a găsit aplecați peste caiete.

— Ei, copii, e grea tema?

Cei doi se privesc și rîd veseli.

— Nu, mamă, e ușoară, dar e mult de scris, tare mult...

Mircea SINTIMBRIANU

Redacția și administrația: București Piața Scînteii, tel. 7.61.00. 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii, „I. V. Stalin". STAS — 3452 — 52